

Jag försökte på alla sätt att få ned den, men »Säker» ville omöjligt stanna. Och jag hade fått en sådan darrning i armarne, så att jag icke var i stånd att lyfta upp dem. Jag hade ingen kraft i dem. Det var med knapp nöd jag kunde hålla mig upprätt. Jag föll oupphörligt omkull, och jag måste gå ifrån mössan.

Då jag hade följt »Säker» både länge och väl, genom småskog och storskog, öfver stock och sten, fick jag se en stor eld tätt invid en lada, som stod på en öppen plats i skogen.

Jag hade småningom blifvit så modlös och utmattad, att jag gång efter annan tänkte, att jag borde låta bli alltihop. Men nu fick jag lif i mig igen och sträfvade vidare framåt. Jag måste dock ofta hvila och andas ut, men då kom alltid »Säker» och stod bredvid mig en liten stund. Men det syntes, att han hade brådtom, han gnällde och skällde, sprang ifrån mig och kom tillbaka igen och hade ingen ro. »Säker» var i alla fall inte så värst snäll mot mig.

När jag närmade mig den stora elden framme på slätten, så kröp en mängd kvinnfolk och småpojkar fram ur mörkret. Jag tyckte, att jag hade sett några af dem förut, men jag kunde icke komma ihåg hvar. Nej, nej, nu såg